

Rozhovor s pamětníkem Tomášem Petráčkem - scénář videovýtupu

My:

Tomáš Petráček se narodil 18. května 1972 v období normalizace. Ta znamenala opětovný nástup tužší varianty komunistického režimu po nadějném období Pražského jara a následném vpádu vojsk Varšavské smlouvy v roce 1968.

My:

Život v období normalizace byl často ovlivněn tím, do jaké rodiny jste se narodili. Pan Petráček měl štěstí, že jeho rodiče byli jen vyučení. Otec byl povoláním soustružník a matka měla více profesí a nebyl tak na ně vyvíjen příliš velký tlak na vstup do strany. Na druhou stranu rodina neměla vždy dobré vztahy s režimem, což souviselo s tím, že v 50. letech komunisté zavřeli dědečka pana Petráčka.

Tomáš Petráček:

5:45 po 6:01

MY:

Pan Petráček se už od mládí setkával s různými projevy normalizačního režimu, které často omezovaly životní perspektivu mladých lidí. To zažil třeba při výběru střední školy. Po základní škole nastoupil na hořické gymnázium, které bylo v tehdejší době režimem považováno za méněcenný typ školy nevhodný pro mladé muže.

TP:

29:28 po 29:37

My:

Pan Petráček si už během gymnaziálního studia uvědomoval nesmyslnost komunistického režimu a tak první protirežimní aktivity u něho nenechaly na sebe dlouho čekat. S Filipem Richtermocem, současným hercem Klicperova divadla, a dalšími spolužáky začal vydávat studentský samizdat.

TP:

37:22 po 37:34

My:

Pan Petráček také vnímal nevyhnutelnou skutečnost, že komunisté netolerovali jakoukoliv odlišnost. Příliš odlišní lidé byli označováni za vyvrhele společnosti. Spolu se svým kamarádem Filipem se tomuto nátlaku vzepřeli.

TP:

39:43 po 39:57

My:

Ke konci osmdesátých let se komunistický režim dostal do krize a u lidí definitivně ztratil autoritu. Vše vyvrcholilo sametovou revolucí, která zastihla pana Petráčka v Hořicích.

TP:

48:55 po 49:07

My:

Pan Petráček se se svými spolužáky zapojil do protestního hnutí v Hořicích.

TP:

49:38 po 50:03

My:

Hořice byly jedním z prvních měst, které se po Praze zapojily do protirežimních demonstrací. Jedním z účastníků demonstrací byl i pan Petráček.

TP:

50:38 po 50:46

My:

Demonstranti v Hořicích se snažili do protestů zapojit i studenty jiných škol. Jejich snaha ale nebyla vždy úspěšná.

TP:

50:47 po 51:00

My:

Pan Petráček rád vzpomíná na skvělou atmosféru revolučních dní, při kterých lidé dokázali mnohdy potlačit svůj strach z režimu.

TP: 51:49 po 52:14

Ne všichni lidé ale revolučním změnám věřili.

TP:

53:48 po 54:04

Jiní naopak byli ve své víře ve změnu až příliš idealističtí.

TP:

55:32-55:50

My:

Pan Petráček odmaturoval až po pádu režimu a tak se mohl svobodně rozhodovat, kudy se bude jeho život dále ubírat. Nyní pan Petráček působí jako vysokoškolský učitel a univerzitní kaplan na Univerzitě Hradec Králové.